

DE STUDENTE

Eerder verschenen van Tess Gerritsen bij The House of Books:

IN DE RIZZOLI & ISLES-REEKS

De chirurg
De leerling
De zondares
Zustermoord
Verdwijn
De Mefisto Club
Het aandenken
Sneeuwval
Het stille meisje
De laatste sterft
Sterf twee keer
Ik weet een geheim

ANDERE

Hartslag
Alarmfase rood
Diagnose besmet
Koud bloed
Koud hart
Meisje vermist
Speel met vuur
Schaduw van de nacht

Tess Gerritsen
en Gary Braver

De studente

Uit het Engels vertaald door Els Franci-Ekeler

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Choose me*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Thomas & Mercer, Seattle 2021

© Tess Gerritsen en Gary Braver, 2021

© Vertaling uit het Engels: Els Franci-Ekeler, 2021

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021

© Omslagbeeld: Arcangel Images/Stephen Mulcahey, Plainpicture/Neville Mountford-Hoare

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Buro Blikgoed, Haarlem

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6168 1

ISBN 978 90 443 6169 8 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kathleen en Jacob

ERNA

Hoofdstuk 1

Frankie

Je kunt je op tientallen manieren van kant maken en in de tweeëndertig jaar dat ze nu voor het Boston PD werkte, had rechercheur Frances 'Frankie' Loomis met al die manieren wel een keer te maken gehad. Neem de moeder van zes die zo was doorgedraaid door het pandemonium van haar huishouden, dat ze zich in de badkamer opsloot, haar polsen doorsneed en in een warm bad kalmpjes het bewustzijn verloor. Neem de failliete zakenman, die de broekriem van struisvogelleer die hij voor vijfhonderd dollar had gekocht aan een deurknop bevestigde, zijn hoofd in de lus stak, ging zitten en zich met behulp van zijn eigen gewicht pijnloos in het niets liet wegzakken. Neem de uitgerangeerde actrice die zo wanhopig was omdat ze steeds minder rollen kreeg aangeboden, dat ze een handvol Dilaudidtabletten slikte, een roze zijden nachtpon aantrok en zich op haar bed uitstreckte, sereen als Doornroosje. Deze mensen hadden voor een stille, onopvallende uitweg gekozen en waren zo goed geweest zo weinig mogelijk rommel achter te laten.

Wat je niet kon zeggen van dit meisje.

Het stoffelijk overschot was door de lijkschouwer al in een lijkenzak gelegd en meegenomen, en de met bloed besmeurde stoep zou

door de regen uiteindelijk helemaal schoongewassen worden, maar Frankie ziet nu nog allemaal beekjes naar de goot stromen. In het zwaailicht van de patrouillewagens lijkt het bloed op zwarte olie. Het is kwart voor zes en de zon komt over een uur pas op. Ze vraagt zich af hoelang het meisje hier had gelegen voordat een opletende taxichauffeur, die om kwart over drie zijn laatste passagier had afgezet en op weg naar huis door de straat reed, beseftte dat het niet een hoopje afgedankte kleding was dat op de stoep lag.

Frankie komt overeind en kijkt in de stromende regen op naar het balkon van het appartement. Een val van vijf verdiepingen was meer dan genoeg om zwaar letsel te veroorzaken – een volledig verbrokkeld gebit, een ingedeukt gezicht. Gruwelijk letsel waar het meisje vast niet aan had gedacht toen ze op de leuning klom en haar fatale snoekduik maakte. Frankie heeft twee dochters, een tweeling van achttien, en weet uit ervaring hoe catastrofaal impulsief jonge mensen kunnen zijn. Had dit meisje maar lang genoeg gearzeld om alternatieven voor zelfmoord te overwegen. Had ze er maar een ogenblik bij stilgestaan wat er precies met het menselijk lichaam gebeurt als het van zo'n hoogte neerstort op beton. Wat zo'n val betekent voor een mooi gezichtje en een perfect gebit.

'Dat was het wel zo'n beetje. Wat mij betreft kunnen we naar huis,' zegt haar partner, MacClellan. Hij staat te bibberen onder de roze koepel van de paraplu die van zijn vrouw moet zijn. 'Mijn schoenen zijn doorweekt.'

'Is haar telefoon gevonden?' vraagt ze.

'Nee.'

'Ik wil nog een kijkje nemen in haar appartement.'

'Waarom?'

'Om haar telefoon te zoeken. Die moet érgens zijn.'

'Misschien had ze er geen.'

'Doe niet zo raar. Bij meisjes van haar leeftijd zitten mobieltjes zo ongeveer aan hun hand vastgegroeid.'

'Misschien was ze hem kwijt. Of misschien is er vannacht een

of andere klootzak langsgekomen en heeft die hem gejat toen hij haar zag liggen.'

Frankie kijkt naar de langzaam vervagende cirkel van bloed die aangeeft waar het hoofd van het meisje de stoep had geraakt. In tegenstelling tot het menselijk lichaam kan een mobiele telefoon in een hardplastic hoesje een val van de vijfde etage overleven. Misschien had Mac gelijk. Misschien was er iemand langsgekomen, wiens instinctieve reactie niet was geweest hulp te verlenen of de politie te bellen, maar het slachtoffer te beroven. Het zou haar niet verbazen; tijdens haar drie decennia bij de politie is Frankies vertrouwen in de mensheid vaak op de proef gesteld.

Ze wijst naar de bewakingscamera aan het gebouw aan de overkant. 'Als iemand haar telefoon heeft gejat, moet het op de beelden van die camera te zien zijn.'

'Ja, zou kunnen.' Mac niest. Hij staat te kleumen en toont weinig animo. 'Ik zal straks de film opvragen.'

'Ik wil nog even naar boven, om te kijken of we iets over het hoofd hebben gezien.'

'Ik niet. Ik wil naar bed,' klaagt Mac, maar hij loopt gedwee met haar mee de hoek om naar de ingang van het gebouw.

De lift is net zo oud als het gebouw en tergend traag. Frankie en Mac zwijgen als hij moeizaam opstijgt naar de vijfde etage. Macs rosacea speelt altijd op als het koud is. In het kille licht van de lift hebben zijn neus en wangen een bijna lichtgevend rode kleur. Frankie weet hoe gevoelig het onderwerp voor hem is en kijkt daarom met opzet niet naar hem, maar staart recht voor zich uit en telt de etages tot de liftdeur knarsend openschuift. Er staat een agent in uniform op wacht bij appartement 510. Op dit uur is dat een erg saai baantje. Hij steekt lusteloos zijn hand op naar de rechercheurs. Nog iemand die liever thuis in zijn warme bed had gelegen.

In het appartement van het dode meisje doorzoekt Frankie nogmaals de woonkamer, maar ditmaal zorgvuldiger en met de argusogen van een moeder. Bij haar eigen dochters is ze erg goed in het

opsporen van bewijzen van ongehoorzaamheid: natte schoenen in de kast als ze op een regenachtige avond stiekem zijn uitgegaan, de bekende geur van marihuana die aan een kasjmieren trui is blijven hangen, mysterieuze extra kilometers op de teller van de Subaru. De tweeling zegt dat ze meer een gevangenebewaarder is dan een rechercheur, maar daardoor hebben haar meiden toch maar mooi hun woelige tienerjaren zonder kleerscheuren overleefd. Vroeger dacht Frankie dat als ze hen beiden in leven kon houden tot ze achttien waren, ze geslaagd was als ouder, maar dat was natuurlijk slechts een illusie. Al mocht ze honderd worden, dan nog zou ze 's nachts wakker liggen van zorgen om haar inmiddels bejaarde dochters.

Het kost Frankie niet veel tijd om het appartement te doorzoeken. Het is een kleine woning, spaarzaam gemeubileerd met spullen die op de vlooiemarkt gekocht lijken te zijn. De bank heeft duidelijk al vele eigenaars gekend en de vloer zit vol krassen en groeven van de meubels die talloze studenten naar binnen en naar buiten hebben gesleept. Op het bureau staat een gebruikt wijnglas naast de laptop, die Frankie daarstraks al heeft aangezet en die is beveiligd met een wachtwoord. Op het bureau ligt de geprinte tekst van een essay voor de Commonwealth University: 'Hell Hath No Fury: Geweldpleging en de versmade vrouw'.

Het is geschreven door het meisje dat hier woonde. Het meisje dat nu op weg is naar een koelcel in het lijkenhuis.

Frankie en Mac hebben daarstraks de handtas van het meisje al omgekeerd. In haar portemonnee zaten een studentenpas van Commonwealth, een in Maine uitgegeven rijbewijs en achttien dollar aan contant geld. Ze weten dat het meisje tweeëntwintig jaar was en dat ze is opgegroeid in Hobart, Maine. Ze was één meter zeventig lang, woog 61 kilo, en had bruin haar en bruine ogen.

Frankie loopt naar de keuken. Daar had ze bij hun eerste inspectie een lauwe eenpersoonsmaaltijd in de magnetron zien staan, Callender's macaroni met kaas, met de verpakking nog dicht. Frankie vindt het vreemd dat het meisje een maaltijd had opgewarmd en

die toen onaangeroerd had gelaten. Wat was er gebeurd in de tijd tussen het opwarmen van de maaltijd en de sprong van het balkon? Slecht nieuws? Een onthutsend telefoontje? Op het aanrecht ligt een studieboek met op het omslag het gezicht van een vrouw met felrood haar, haar mond opengesperd in een woedende kreet.

Medea: De vrouw achter de mythe.

Frankie weet dat ze de mythe van Medea zou moeten kennen, maar haar studietijd ligt ver achter haar en ze herinnert zich alleen dat het iets te maken heeft met wraak. In het boek vindt ze een brief, onder de flap. Het is een toelatingsbrief voor de masteropleiding van de Faculteit voor Engelse Literatuur van de Commonwealth University.

Alweer een detail dat bij Frankie vraagtekens oproept.

Ze loopt terug naar de balkondeur, die nu dicht is. Toen de conciërge hen had binnengelaten, had die deur wijd opengestaan en was er regen en natte sneeuw binnengekomen. Er glinstert nog steeds wat water op de houten vloer. Ze doet de deur open, gaat naar buiten, en blijft staan onder het afdak dat wordt gevormd door het balkon van de verdieping erboven. Op straat staan twee patrouillewagens van het Boston PD. Het hypnotiserende geflits van hun zwaailichten wordt weerspiegeld in de ruiten van de gebouwen aan de overkant. Over een uur wordt het licht. Tegen die tijd zullen de patrouillewagens weg zijn en zal het trottoir zijn schoongespoeld door de regen. De mensen die dan door de straat lopen, zullen er geen idee van hebben dat ze over de stoep lopen waar slechts een paar uur geleden het leven van een jonge vrouw is geëindigd.

Mac komt bij haar staan. ‘Het was zo te zien een mooi meisje. Jammer,’ zucht hij.

‘Ook als ze lelijk was, was het jammer, Mac.’

‘Ja, weet ik.’

‘Ze had net bericht ontvangen dat ze op de universiteit waar ze studeerde kon doorleren voor haar master. De brief ligt in de keuken op het aanrecht.’

‘O ja? Wat mankeert jonge mensen tegenwoordig toch?’

Frankie staart naar het zilveren regengordijn. ‘Dat vraag ik me ook vaak af.’

‘Jouw meiden hebben tenminste gezond verstand. Die zouden zo iets nooit doen.’

Nee, Frankie kan zich dat niet voorstellen. Zelfmoord is een vorm van overgave, en haar dochters zijn vechters, met een ijzeren wil en een rebelse aard. Ze kijkt naar beneden. ‘Diep, hè?’

‘Ik kijk liever niet, als je het niet erg vindt.’

‘Ze moet ten einde raad zijn geweest.’

‘Dus jij denkt dat het om een zelfmoord gaat?’

Frankie staart naar de straat en probeert de vinger te leggen op wat haar dwarszit. Waarom haar instincten fluisteren: *Je ziet iets over het hoofd. Ga nog niet weg.*

‘Haar telefoon,’ zegt ze. ‘Waar is haar telefoon?’

Achter hen wordt op de deur geklopt. Ze kijken om. De agent steekt zijn hoofd om de hoek van de deur. ‘Rechercheur Loomis, er is hier een buurvrouw. Wilt u haar spreken?’

Op de gang staat een jonge Aziatische vrouw die hun vertelt dat ze in het appartement ernaast woont. Aan haar badjas en teen-slippers te zien is ze net uit bed. Ze kijkt steeds naar het appartement van het dode meisje, alsof ze achter de gesloten deur gruwelijke dingen vermoedt.

Frankie haalt haar notitieboekje tevoorschijn. ‘Naam?’

‘Helen Ng. Hoofdletter N, kleine g. Ik studeer aan Commonwealth. Net zoals zij.’

‘Kende je haar goed?’

‘Nee. Ik ben hier vijf maanden geleden pas komen wonen.’ Ze zwijgt en kijkt weer naar de deur. ‘God, het is niet te geloven.’

‘Dat ze zichzelf van het leven heeft beroofd?’

‘Dat het pal naast me is gebeurd. Als mijn ouders dit horen, slepen ze me aan mijn haren terug naar huis.’

‘Waar wonen je ouders?’

‘Niet ver hiervandaan, in Quincey. Zij wilden dat ik thuis bleef wonen, zodat ik het geld kon uitsparen, maar dan mis je zoveel van het studentenleven. Pas als je op kamers woont, kun je –’

Frankie valt haar in de rede. ‘Wat kun je ons vertellen over je buurvrouw?’

Helen denkt na en haalt hulpeloos haar schouders op. ‘Ik weet dat ze in haar vierde jaar zit... zat. En dat ze uit een klein stadje in Maine kwam. Ik had niet al te veel contact met haar.’

‘Heb je gisteravond iets vreemds gehoord?’

‘Nee, maar ik had een paar Benadryls geslikt omdat ik een zware kou heb. Toen ik daarnet wakker werd, hoorde ik de walkietalkie van de agent op de gang.’ Helen kijkt weer naar het appartement. ‘Heeft ze een briefje achterlaten? Heeft ze gezegd waarom ze het heeft gedaan?’

‘Heb jij een idee waarom ze het heeft gedaan?’

‘Nou, een paar weken zat ze erg in de put, toen het uit was geraakt met haar vriendje, maar ik dacht dat ze eroverheen was.’

‘Wie was haar vriendje?’

‘Hij heet Liam. Ik zag hem hier weleens, toen het nog aan was.’

‘Weet je toevallig wat zijn achternaam is?’

‘Dat kan ik me niet herinneren, maar ik weet wel dat ze allebei uit dezelfde stad komen, en dat hij ook aan Commonwealth studeert.’ Helen zwijgt even. ‘Hebt u haar moeder al gebeld? Weet ze het al?’

Frankie en Mac wisselen een blik. In dat gesprek had geen van beiden veel zin, en Frankie weet precies hoe Mac eronderuit zou weten te komen. Jij bent een vrouw; jij bent beter in dit soort dingen, is meestal zijn smoes. Mac heeft geen kinderen, waardoor hij zich, in tegenstelling tot Frankie, niet echt kan voorstellen hoe hartverscheurend het is om dergelijk nieuws te moeten ontvangen. Maar hij weet ook niet hoe moeilijk het voor Frankie is om dergelijke telefoontjes te plegen.

Mac heeft de informatie genoteerd en kijkt op van zijn notitie-

boekje. ‘Haar voormalige vriendje heet Liam, komt uit Maine en studeert aan Commonwealth.’

‘Dat klopt. En hij is ook vierdejaars.’

‘Die hebben we snel genoeg gevonden.’ Hij klapt zijn boekje dicht. ‘We weten genoeg,’ zegt Mac. Frankie kent de blik waarmee hij haar aankijkt: het vriendje had het uitgemaakt, ze zat in de put, wat wil je nog meer?

Als ze de plek waar het is gebeurd uiteindelijk verlaten, heeft Frankie er grote behoefte aan naar huis te gaan. Onder de douche, iets eten, en haar tweeling zien, aangenomen dat die al wakker zijn. Maar op weg naar Allston maakt ze tegen beter weten in een omweg. Het gaat maar om een paar straten en meestal weet ze de verleiding te weerstaan om naar het adres te gaan, maar vandaag lijkt haar Subaru een eigen wil te hebben. Even later staat ze geparkeerd tegenover een gebouw in Packard’s Corner. Ze kijkt naar het appartement op de derde verdieping, waar de vrouw nog steeds woont.

Frankie weet hoe de vrouw heet, waar ze werkt, hoeveel parkeerbonnen ze heeft. Deze feiten zouden haar nu koud moeten laten, maar ze kan het niet helpen. Ze heeft niemand hier iets over verteld – niet haar collega’s op de afdeling Moordzaken en niet haar dochters. Ze deelt dit geheim met niemand, omdat het feit dat ze überhaupt weet dat deze vrouw bestaat al zo vernederend is.

Frankie zit op deze regenachtige ochtend in april in haar eentje in haar auto te kijken naar een gebouw waar ze niets te zoeken heeft, om geen andere reden dan zichzelf te kwellen. Iedereen denkt dat ze zich van de tragedie heeft hersteld en het achter zich heeft gelaten. Haar dochters zijn met prachtige cijfers voor hun eindexamens van de middelbare school geslaagd en genieten nu van hun tussenjaar. Haar collega’s bij het Boston PD mijden haar blik niet meer en kijken haar niet meer aan met medelijden in hun ogen. Dat was nog het ergst – dat iedereen binnen het korps, tot en met de agenten in

uniform, medelijden met haar had. Ja, haar leven staat weer op de rails – althans, daar lijkt het op.

En toch zit ze hier, in haar auto, in Packard's Corner.

Er komt een vrouw het gebouw uit. Frankie is meteen alert. De vrouw steekt de straat over en loopt langs Frankies auto, zich er niet van bewust dat ze in de gaten wordt gehouden. Frankie is zich echter sterk bewust van haar. De vrouw heeft blond haar en is op de kou gekleed in een zwarte legging en een wit gevoerd jack met een vrouwelijke snit die haar smalle taille en slanke heupen accentueert. Frankie had ooit ook zo'n figuur, in de goeie oude tijd voor de geboorte van de tweeling. Voordat de middelbare leeftijd, lange werkuren achter haar bureau en te veel haastig naar binnen geschrokke maaltijden haar heupen te breed en haar bovenbenen te dik maakten.

Frankie volgt de vrouw in het achteruitkijkspiegeltje als ze in de richting van het station loopt. Ze overweegt uit te stappen en achter haar aan te gaan. Tegen haar te zeggen wie ze is en voor te stellen samen rustig te praten, van vrouw tot vrouw, misschien in het cafeetje op de hoek. Maar ze doet het niet. Ze kan het niet. In haar lange carrière bij de politie heeft ze deuren ingetrapt, moordenaars opgespoord, twee keer in de loop van een vuurwapen gekeken, maar ze kan zichzelf er niet toe zetten Lorraine Conover, een zesenzeventigjarige strafbladloze verkoopster bij Macy's, aan te spreken.

De vrouw slaat de hoek om en is uit het zicht verdwenen.

Frankie blijft slapjes zitten, nog niet in staat de motor te starten, nog niet gereed voor de rest van de gruwelen die deze dag nog zal brengen.

Eén dood meisje is al erg genoeg.

DRIE MAANDEN EERDER

Hoofdstuk 2

Taryn

Niemand wist dat ze er was. Niemand zou het ooit te weten komen.

Om half tien 's ochtends zou geen van de bewoners van de tweede etage thuis zijn. De Abernathy's van 2A, die altijd zo irritant vriendelijk deden tegen Taryn, waren dan op hun werk, hij op de accountantsafdeling van het gemeentehuis van Boston, zij bij Ruimtelijke Ordening. De twee studenten Technische Wetenschappen in 2B zouden in een collegezaal over hun laptops gebogen zitten. De blondjes van 2C zouden hersteld zijn van een weekend zuipen en naar Commonwealth zijn vertrokken om geen colleges te missen.

In 2D zou ook niemand zijn. Liam had college Economie aan de andere kant van de campus, wat vijftien minuten lopen was. Na Economie had hij Duits III, en daarna ging hij lunchen. Hij at altijd in de campuskantine en nam meestal een broodje met extra jalapeño's. Daarna had hij Politieke Wetenschappen. Taryn wist tot in de kleinste details hoe zijn rooster eruitzag, net zo goed als ze tot op de centimeter wist hoe dit appartement eruitzag.

Ze draaide de sleutel om, deed zachtjes de deur open en ging 2D binnen. Dit appartement was groter en mooier dan haar eigen hok, waar het naar schimmel en verroeste pipleidingen rook. Hier kon

ze de lucht diep opsnuiven, en dan rook ze h m. De fluweelachtige stoom van zijn douche die nog was blijven hangen. De citrusgeurtjes van zijn Sauvage-aftershave. De desemeur van de volkorentoast die hij 's ochtends altijd at. Alle geuren die ze zo verschrikkelijk miste.

Waar ze ook keek, alles wekte aangename herinneringen op. Daar had je de bank waarop ze op zaterdagavond naar tweederangs horrorfilms keken, met haar hoofd tegen zijn schouder genesteld, en zijn arm om haar heen. Daar had je de boekenplank waarop een foto van hen had geprikt. De foto was genomen in de zomer dat ze allebei eindexamen hadden gedaan. Ze stonden op Bald Rock Mountain, met hun armen om elkaar heen, zijn blonde haar opgewaaid tot een gouden krans in het zonlicht. Liam en Taryn, *forever*. Waar zou die foto zijn gebleven? Waar had hij hem verstopt?

Ze liep naar de keuken en dacht aan de zondagochtenden dat ze pannenkoeken hadden gebakken en mimosa's gemaakt met goedkope cava omdat echte champagne te duur was. Er lag een stapeltje post op het aanrecht, alle enveloppen opengesneden. Ze las het briefje dat zijn moeder had gestuurd, samen met een knipsel uit hun plaatselijke krant. Dr. Howard Reilly, Liams vader, was verkozen tot Burger van het Jaar. Hoera. Ze bekeek de rest van zijn post – een huurkwitantie, pizzacoupons en een aanvraag voor een creditcard. In de laatste envelop zat een dikke brochure van Stanford Law School. Waarom was hij geïnteresseerd in Stanford? Ze wist dat hij rechten ging studeren, maar hij had nooit iets gezegd over Californië. Ze hadden afgesproken dat ze allebei in Boston zouden blijven wanneer ze waren afgestudeerd. Dat was hun afspraak. Dat was wat ze hadden gepland.

Het was alleen maar een brochure. Het wilde niets zeggen.

Ze deed de koelkast open en keek naar de oude vrienden op de planken: sriracha-saus, Hellmann's mayonaise en Yoo-hoo. Maar tussen deze vertrouwde artikelen stond een vreemde indringer: magere Chobani-yoghurt. Die hoorde hier niet. Zolang als ze Liam kende had ze hem nooit yoghurt zien eten. Hij griezelde

van yoghurt. Het zien van de indringer was zo'n schok dat ze zich afvroeg of ze soms per ongeluk het verkeerde appartement was binnengegaan en de verkeerde koelkast had geopend. Of dat ze in een parallel universum terecht was gekomen, waar een valse Liam woonde, een Liam die yoghurt at en van plan was naar Californië te verhuizen.

Een beetje uit het lood geslagen liep ze naar de slaapkamer waar in de weekenden de kleren die ze van zich af gooiden als ineengestrengelde minnaars op de vloer lagen, zijn shirt op haar bloes. Ook hier klopte iets niet. Zijn bed was opgemaakt, de lakens strak ingestopt, zoals bij ziekenhuisbedden, zoals het hoorde. Wanneer had hij geleerd zijn bed zo strak op te maken? Wanneer had hij überhaupt ooit zijn bed opgemaakt? Dat had zij altijd voor hem gedaan.

Ze deed de deur van zijn klerenkast open en keek naar de overhemden aan de hangertjes, sommige nog in de plastic hoezen van de stomerij. Ze pakte een mouw, drukte haar gezicht tegen het gestreken katoen, herinnerde zich hoe ze haar wang tegen zijn borst had laten rusten. Deze pasgewassen overhemden roken echter naar zeep en stijfjel. Anonieme geuren.

Ze deed de deur dicht en liep de badkamer in.

In de tandenborstelhouder, waar de hare ook had gestaan, stond de zijne nu in zijn eentje, eenzaam, zonder zijn maatje. Ze tilde het deksel van de wasmand op, zocht in het wasgoed en haalde er een t-shirt uit. Ze begroef haar gezicht erin en werd bedwelmd door de geur. Hij had zoveel t-shirts; hij zou deze echt niet missen. Ze stopte hem in haar rugzak, een shot voor een verslaafde, iets om haar op de been te houden zolang deze schijnvertoning van 'even afstand van elkaar nemen' zou duren. En dat zou nu niet erg lang meer zijn. Ze waren al zo lang samen dat ze waren vergroeid tot één organisme, voor altijd met elkaar verbonden. Hij had gewoon wat tijd nodig om te beseffen hoe erg hij haar miste.

Ze verliet het appartement en deed de deur zachtjes weer op slot. Afgezien van het t-shirt dat ze had gestolen, had ze alles precies zo

achtergelaten als het was geweest. Hij zou geen idee hebben dat ze hier was geweest; hij had nooit iets in de gaten.

Buiten floot een ijskoude wind tussen de gebouwen door. Ze trok de capuchon van haar jack over haar hoofd en wikkelde haar sjaal wat strakker rond haar hals. Ze was hier veel te lang gebleven; als ze niet voortmaakte, kwam ze te laat voor haar college. Toch bleef ze op de stoep nog heel even staan om nog één keer naar zijn appartement te kijken.

En toen zag ze het gezicht achter het raam. Het was een van de blondjes van 2C en ze keek naar haar. Die had op de campus moeten zijn. Waarom was ze daar niet? Ze was dus thuis geweest, toen Taryn zich toegang had verschaft tot Liams appartement. Ze staarden naar elkaar en Taryn vroeg zich af of ze haar had gehoord toen ze in het appartement was geweest dat aan het hare grensde. En of ze het aan Liam zou vertellen.

Taryns hart bonkte toen ze wegliep. Misschien had het blondje er niets van gemerkt. En ze had sowieso geen reden er iets over tegen Liam te zeggen. Tot voor kort was Taryn elk weekend bij hem geweest, en ze was ontelbare keren in dit gebouw geweest.

Nee, er was geen reden voor paniek. Geen reden te denken dat hij het ooit te weten zou komen.

Ze zette de pas erin. Als ze voortmaakte, kon ze nog op tijd zijn voor haar college.

Hoofdstuk 3

Jack

Haar naam was Taryn Moore. Ze was het leven van Jack Dorian, hoogleraar Engelse Literatuur, tien minuten na aanvang van de workshop op de eerste dag van het semester binnengeslopen in een zilverkleurig donsjack en een glanzende zwarte legging die de onderste helft van haar lichaam een laklaagje leek te geven. Ze mompelde een verontschuldiging toen ze zich in de kleine ruimte langs de andere studenten wroong en op de laatste vrije stoel aan de lange tafel plaatsnam. Jack had blind moeten zijn om niet te zien hoe aantrekkelijk ze was, met een lichaam zo soepel als dat van een balletdanseres, en rode highlights in haar donkere, verwaaide haar. Ze had met één vloeiende beweging plaatsgenomen naast de dikke jongen met de Red Sox-pet, haar blocnote op de tafel gelegd en Jack aangekeken met een zo open blik dat hij midden in zijn zin was blijven steken.

Aan de werkgroep namen vijftien studenten deel, meer pasten er niet in het kleine lokaal. En bij zo'n kleine groep had Jack geen moeite de namen snel uit zijn hoofd te leren.

'En jij bent?' had hij gevraagd, met een blik op de namenlijst van de studenten die zich hadden ingeschreven voor de workshop

‘Noodlottige Liefdes’. Hij had met opzet een wat bombastische naam gekozen voor deze workshop, die het thema van gedoemde liefdes in de literatuur van de oudheid tot het heden behandelde. De beste manier om overwerkte vierdejaars ertoe aan te zetten *Aeneis*, *Tristan en Isolde*, *Medea* en *Romeo en Julia* te lezen, was door de verhalen aan te bieden als een sexy pakketje vol liefde, wellust en tragedie. Welke onfortuinlijke omstandigheden hadden geleid tot de dood van de minnaars? Door welke religieuze, politieke en maatschappelijke krachten was hun liefde tot ondergang gedoemd?

‘Taryn Moore,’ had ze gezegd.

‘Welkom, Taryn.’ Hij had een v'tje bij haar naam gezet, in zijn aantekeningen gezocht waar hij was gebleven en de les hervat, ook al dwaalden zijn gedachten steeds af naar de jonge vrouw aan het eind van de tafel. Misschien was dat de reden waarom hij niet al te vaak naar haar keek. Zelfs toen, die eerste dag, moest zijn instinct hem hebben gewaarschuwd op te passen.

Vier weken later zou blijken dat zijn instinct juist was.

Ze behandelden de twaalfde-eeuwse brieven van Abélard en Héloïse. Abélard was een beroemde filosoof en theoloog aan Notre Dame. Héloïse was zijn veel jongere, intellectueel begaafde studente. Ondanks de vele maatschappelijke en religieuze taboes die hun liefde verbood, werden Abélard en Héloïse minnaars. Toen Héloïse in verwachting raakte van Abélards kind, dwong het schandaal haar een klooster in te gaan. Haar oom verordende een wrede straf voor haar minnaar: hij huurde beulen om de ongelukkige Abélard, die uiteindelijk ook naar een klooster zou worden verbannen, te castreren. Alhoewel ze voor altijd van elkaar gescheiden waren, hielden de geliefden hun romance in leven via brieven, die het hartzeer van de twee ongelukkigen die gedoemd waren elkaar nooit meer aan te raken, tot in de kleinste details beschrijven.

‘Hun correspondentie onthult opmerkelijke details over het kloosterleven in de middeleeuwen,’ zei Jack tegen de groep, ‘maar

wat deze brieven zo schrijnend en tijdloos maakt, is het noodlottige liefdesverhaal. Hun leven werd gemarkeerd door tragedie en hun lijden in naam van de liefde maakte hen tot helden. Maar wogen de gebrachte offers even zwaar voor hem en voor haar? Of is een van de geliefden heroïscher dan de ander?’

Beth stak haar hand op. Ze keek ernstig, zoals altijd. ‘Ik vind vooral Héloïse indrukwekkend omdat ze zich bleef verzetten tegen de maatschappelijke normen waaronder vrouwen in die tijd gebukt gingen.’ Ze keek naar haar tekst. ‘Ze schrijft vanuit het klooster dat anderen “gehuwd zijn met God, maar ik met een man” en “Ik ben niemand dan Abélard tot slaaf”. Er is hier sprake van een wilskrachtige vrouw die de taboes van haar tijd met voeten treedt. Daarom is zij voor mij de ware heldin.’

Jack knikte. ‘En ze heeft haar liefde voor hem nooit verzaakt.’

‘Ze schrijft dat ze Abélard tot in het vuur van de hel zou volgen. Dat is ware toewijding.’

‘Ik krijg mijn vriendin niet eens mee naar een wedstrijd van de Bruins,’ zei Jason droogjes.

De klas barstte in lachen uit. Jack was blij dat iedereen actief deelnam aan de discussie. Dit was heel wat beter dan de mistroostige tijd toen hij in zijn eentje een uur aan het woord was en de studenten met glazige ogen naar hem zaten te staren, als karpers in een vijver.

Jason vervolgde: ‘Ik vind de beschrijvingen van Héloïse over de seksuele fantasieën die ze tijdens de mis heeft erg goed. Daar kan ik me wel in vinden. Bij de Grieken duurt de mis twee uur. In die tijd kan ik met wel tien meisjes een wip maken. In gedachten dan.’

Weer lachte iedereen. Jack ving Taryns blik op. Ze was druk bezig geweest aantekeningen te maken en hief nu haar hand op.

‘Ja, Taryn?’ zei hij.

‘Ik heb een probleem met dit verhaal. En met de rest van de verhalen van deze workshop,’ zei ze.

‘Waarom?’

‘Alle verhalen die we tot nu toe hebben behandeld, hebben het-

zelfde thema. Namelijk dat de man uiteindelijk de vrouw verraadt van wie hij beweert te houden. Héloïse geeft alles op voor haar liefde. Toch is in de ogen van de meeste geleerden Abélard de ware held.’

Hij hoorde de onderliggende hartstocht in haar stem en gaf met een knikje aan dat ze moest doorgaan.

‘Abélard schildert zichzelf vanwege zijn lijden af als een romantische held, maar in mijn ogen is hij dat juist niet. Het is uiteraard heel wreed dat hij werd gecastreerd, maar het is Héloïse die de vlam van hun liefde brandende houdt, terwijl Abélard uiteindelijk afziet van al zijn seksuele gevoelens voor haar. Hij verkiest vrijwillige vroomheid boven de liefde, terwijl zij haar hartstocht voor hem nooit opgeeft.’

‘Uitstekend punt,’ zei hij, en hij meende het. Taryn had duidelijk nagedacht over wat ze had gelezen en was dieper in de materie gedoken dan de andere studenten, van wie de meesten zich er met de Franse slag van afmaakten, zolang ze maar een voldoende kregen. Haar inzicht en intellectuele enthousiasme maakten doceren tot een genoegen. Studenten als zij waren de reden waarom hij les gaf. Jammer dat er zo weinig waren. ‘Je hebt gelijk, zij houdt haar hartstocht levend, terwijl hij ervoor kiest in de voetstappen van heiligen te lopen en de genoegens van het vlees op te geven.’

‘Het klinkt alsof hij erg nobel is,’ vervolgde ze, ‘maar denk even aan wat Héloïse opgaf. Haar vrijheid, haar jeugd. Zelfs haar eigen kind! Hoe wanhopig moet ze zich hebben gevoeld toen ze schreef: “Ik was slechts je hoer”. Alsof ze beseft dat hij haar heeft afgedankt en ze wat hem betreft in het klooster mag wegrotten.’

‘Niet overdrijven,’ snoof Jessica. ‘Ze zit in het klooster vanwege de maatschappelijke en religieuze taboes. Hij heeft haar er niet toe gedwongen.’

Haar kamergenoot Caitlin, die naast haar zat, knikte instemmend. Jack begreep niet waarom die twee altijd tegen Taryn gekant waren. Elke keer dat Taryn een inzichtelijke opmerking maakte,

wisselden ze een blik en sloegen ze hun ogen ten hemel. Misschien waren ze jaloers.

‘Niet waar,’ zei Taryn. Ze bladerde naar de betreffende pagina in haar boek. ‘Héloïse schrijft: “Het was uw bevel dat mij tot dit kloosterleven heeft verbannen.” Ze deed het voor hém. Alles wat ze deed, was voor hem. Als je de brieven leest, wordt dat vanzelf duidelijk.’

Jessica kreeg een kleur. ‘Ik héb de brieven gelezen.’

‘Zei ik van niet?’

‘Je liet het doorschemeren.’

‘Het handschrift is erg pietepeuterig. Misschien heb je belangrijke aanwijzingen over het hoofd gezien.’

Jessica leunde opzij en fluisterde tegen Caitlin: ‘Wat een bitch.’

‘Jessica?’ zei Jack. ‘Heb ik dat goed gehoord?’

Ze keek hem recht in de ogen en zei met een onschuldige glimlach: ‘Ik heb niks gezegd.’ Maar het was duidelijk dat de anderen het ook hadden gehoord, want iedereen keek ongemakkelijk.

‘In deze groep wens ik geen persoonlijke agressie. Is dat duidelijk?’ zei hij.

In plaats van antwoord te geven, staarde Jessica voor zich uit.

‘Jessica?’

‘Ja, ja.’

Hij besloot het hierbij te laten en wendde zich weer tot Taryn. ‘Je zei dat Abélard Héloïse had verraden. Zou je dat willen uitleggen?’

‘Ze heeft alles voor hem opgegeven. Ze heeft behoefte aan zijn troost, aan de verzekering dat hij van haar houdt. En wat doet hij? Hij zegt dat ze zich moet overgeven aan de religie. Ik krijg van hem de indruk dat hij een harteloze schoft is, die alleen maar zit te jengelen dat hij meer lijdt dan zij.’

Jason zei: ‘Ze hebben natuurlijk wel zijn ballen afgesneden.’

Het gelach was een welkome onderbreking van de spanning, maar Jack merkte dat Jessica niet lachte. Zij en Caitlin zaten met hun hoofden dicht bij elkaar te fluisteren.

Hoog tijd om een andere stem te horen. Hij wendde zich tot Cody Atwood, die zoals altijd naast Taryn zat. Cody was een verlegen jongen die zich altijd onder zijn baseballpet verschool. Soms trok hij de pet zo ver naar voren dat niemand zijn ogen kon zien. ‘Wat denk jij, Cody?’ vroeg Jack.

‘Ik, eh... ik vind dat Taryn gelijk heeft.’

‘Zoals altijd,’ zei Jessica. Ze boog zich naar Caitlin en fluisterde: ‘Loser.’

Jack besloot er niets van te zeggen, omdat niemand anders de belediging leek te hebben gehoord.

‘Ik ben het met Taryn eens dat Abélard een hufter is,’ zei Cody. ‘Hij is haar leraar en twee keer zo oud als zij. Hij is vooral een klootzak, omdat hij misbruik maakt van zijn pupil.’

‘En dat is de dynamiek die we ook aantreffen in latere literaire werken. Denk aan *De menselijke smet* van Philip Roth, en *De Correcties* van Jonathan Franzen. Ik neem aan dat velen van jullie ook *Gone Girl* hebben gelezen. In al deze boeken gebruikt de auteur het thema van de oudere docent die verliefd wordt op de jonge studente.’

‘Vergeet *Hot for My Prof* niet,’ mompelde Jason.

‘Wat?’

‘Sorry, dat is alleen maar een onnozel Young Adult-boek.’

Jack glimlachte. ‘Dat moet ik dan toch eens lezen.’

‘Is dat dan het ware thema van deze workshop, meneer?’ vroeg Jessica. ‘Oudere docenten die sexy studentjes verleiden?’

Hij staaarde haar een ogenblik aan, zich ervan bewust dat hij zich op glad ijs bevond. ‘Ik wijs jullie er alleen op dat dit een thema is dat je in de literatuur vaak terugvindt. Deze verhalen illustreren hoe en waarom een maatschappelijk ongeoorloofde situatie zich toch kan voordoen. Ze laten ons zien dat ieder mens, zelfs de moreel rechtschapenen, verleid kunnen worden tot een rampzalige seksuele affaire.’

Jessica glimlachte met flonkerende ogen. ‘Iéder mens, meneer?’

‘We hebben het over fictie, Jessica.’

‘Waarom maakt iedereen er eigenlijk zo’n punt van als een docent verliefd wordt op een gewillige student?’ vroeg Jason. ‘In de tien geboden staat niet “Gij zult geen seks hebben met aantrekkelijke studentes”.’

‘Er is wel een gebod inzake overspel,’ merkte Beth op.

‘Abélard was niet getrouwd,’ zei Taryn. ‘Waarom blijven we hier eigenlijk over doorgaan? We dwalen helemaal van het onderwerp af.’

‘Je hebt gelijk,’ zei Jack, met een blik op de klok. Hij was blij dat het uur bijna om was. ‘Ik heb een mededeling en ik denk dat die jullie wel zal bevallen. Over twee weken wordt in het Museum of Fine Arts een tentoonstelling geopend van illustraties geïnspireerd op het verhaal van Héloïse en Abélard. Ze hebben erin toegestemd onze groep een rondleiding te geven. Over twee weken komen we dus niet hier bijeen, maar gaan we naar het museum. Zet het alvast in je agenda. Ik stuur jullie ook nog een e-mail. Volgende week hebben we wel gewoon hier les en dan gaan we *Aeneis* bespreken. Bereid je voor.’

Toen de studenten het zaaltje verlieten, pakte hij zijn paperassen bij elkaar en deed ze in zijn tas. Hij merkte pas dat Taryn naast hem stond, toen ze sprak.

‘Wat fijn, dat uitstapje,’ zei ze. ‘Ik heb al iets van de tentoonstelling gezien op de website van het museum. Het lijkt me echt geweldig. Bedankt dat u dit hebt geregeld.’

‘Graag gedaan. Tussen haakjes, ik vond je essay over Medea uitstekend. Het is het beste essay dat ik dit semester heb gelezen. Het heeft een volwassen niveau dat ik alleen van masterstudenten verwacht.’

Ze straalde. ‘Meent u dat?’

‘Ja. Het is doordacht en uitstekend uitgewerkt.’

Ze greep spontaan zijn arm, alsof hij een goede vriend was. ‘Dank u wel. Het is erg aardig van u om dat te zeggen.’

Hij knikte en trok zijn arm naar zich toe. Ze liet hem snel los.

Opeens zag hij dat Jessica in de deuropening stond. De blik in haar ogen beviel hem niets. Net zomin als het insinuerende gebaar dat ze voor Caitlin maakte toen Taryn het zaaltje verliet, door haar vinger in de vuist van haar andere hand heen en weer te laten glijden. Caitlin giechelde en ze liepen samen weg.

Jessica's essay was minder dan middelmatig geweest en hij had haar met veel genoegen een c- gegeven.

Met een harde klap sloot hij zijn aktetas. Het obscene gebaar van Jessica stoorde hem meer dan hem lief was. Pas toen iedereen weg was, trok hij zijn jas aan en liep in zijn eentje naar buiten, waar een ijskoude wind hem in het gezicht sloeg.